

jeg synes ogsaa, at den for Teaterlederne maa være ganske anderledes tiltalende, fordi den der faktisk opkræves som en Skat til Staten. Den ærede Minister har nede i Folketinget sagt, at han kunde tænke sig ogsaa at komme den Vej ud, og det forekommer mig, at han antydede, at han mellem Behandlingen dernede og Behandlingen her vilde undersøge Forholdene nærmere, saaledes at han kunde udtale sig mere bestemt i det Udvalg, han mente vilde blive nedsat af dette Ting. Jeg vil haabe, den højtærede Minister nu har faaet dette Materiale bearbejdet saaledes, at det Udvalg, der bliver nedsat, kan faa det til Undersøgelse og derved muligvis gennemføre en Ordning som den, der her er antydet.

Jeg vil altsaa for saa vidt anbefale Lovforslaget, men kun henstille til det Udvalg, som ventelig bliver nedsat, at overveje Spørgsmaalet om en Stempelafgift af Billetter og dernæst overveje, om man ikke burde gøre denne Lov, hvis den gennemføres, til Genstand for Revision om ikke alt for mange Aar.

Brandes: Jeg er en principiel Modstander af dette Lovforslag, og det er jeg af den Grund, at den Gavn, det kan gøre ved at indbringe nogle Penge i Statskassen, paa ingen Maade kan opveje den Skade, det ganske utvivlsomt vil gøre, hvis det ophøjes til Lov. Jeg skal ligesom den ærede sidste Taler ikke komme ind paa Enkeltheder. Det er klart efter de Ytringer, der ere fremkomne fra ærede Medlemmer her i Salen, at Lovforslaget vil blive underkastet Behandling i et Udvalg, og at dette Udvalg vil komme til at beskæftige sig baade med Sagen i dens Helhed og med Lovforslagets Enkeltheder, saa meget mere, som der nu fra forskellige Sider henpeges paa, at man maa gaa til en Forandring baade af Afgiftens Form og maaske ogsaa af det Omfang, i hvilket man overhovedet vil inddrive denne Afgift. I Betragtning heraf mener jeg ikke, at der er Grund til at komme ind paa Enkeltheder, men nogle ganske almindelige Betragtninger vil jeg gerne fremsætte om selve Sagen.

Finansministerens Hensigt er den at skaffe henved 1 Mill. Kr. i Statskassen. Den højtærede Minister er ikke ganske sikker paa, om han vil faa et saa stort Beløb. Han har flere Gange betonet, ogsaa her i Dag, at det er rent skønsmæssige Beregninger, han har kunnet gøre, at han altsaa ikke tør indestaa for, at Beløbet kommer ind. Heller ikke er der

fra anden Side kommet Tal, der skulde kunne bevise, at dette Beløb vil kunne opnaas. Tværtimod er der nærmest kommet Beregninger og Tal frem, som skulde godtgøre, at Beløbet daarligt nok vil kunne indkomme. Men altsaa, det, det gælder om, er at skaffe 1 Million ind i Statskassen. Det er den højtærede Ministers Hensigt, og jeg gør opmærksom paa, at Forslaget er ikke noget moralsk Forslag. Der er fremkommet forskellige Ytringer, som jeg senere skal komme tilbage til, som tyde paa, at man vil benytte dette Forslag som en Art moralsk Straffemiddel overfor de bedre eller daarligere Kunstfrembringelser, der kunne fremkomme her i Landet. Men Forslaget er ikke af den højtærede Minister tænkt som noget moralsk Forslag, det er et rent finansielt Forslag, hvorved han vil søge uden at skelne mellem det gode og det onde at faa 1 Mill. Kr. ind i Statskassen. Nu forekommer dette Beløb mig alt for ringe til, at man her skulde tage med saa megen Villie paa Sagen, som sket er fra forskellige ærede Medlemmers Side under Henvisning til den finansielle Nødstilstand, man befinder sig i. Man har jo Lov til at sige dette Ord. Det undrer mig for Resten noget, for det forekommer mig, at da et æret Medlem, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), ved første Behandling af Finansloven talte om, hvor ilde stede vi vare her i Landet, blev dette overfor ham gjort til en Mangel paa Patriotisme. Ikke desto mindre siger man det nu selv. Jeg kan ikke se rettere end, at den, der gør opmærksom paa, at der er et Omraade, hvor man er ilde faren i et Land, gør en større patriotisk Gerning end den, der som Finansminister bidrager til, at den uheldige Tilstand bevares.

Med den højtærede Finansminister kan man ikke disputere selve det store finansielle Problem. Den højtærede Minister erklærer, at han ikke kan gøre dette, fordi han er bange for en Fejlregning paa ca. 6 til 8 Mill. Kr. Ganske vist, inden Valget var den højtærede Minister ikke saa bange for en Fejlregning, han erklærede da, at der overhovedet ingen ny Skat behøvedes. Senere er den højtærede Minister kommen til det Resultat, at han nu trænger til 7—8 Millioner mere Skat og til Oktober, hvor vi atter se ham, vil komme til at forelægge Rigsdagen nye Skatter til et ikke ubetydeligt Beløb. Det er umuligt for nogen at fravriste den højtærede Minister et Tal for dette Beløb,